

K·MEO

LA HISTÒRIA DE KOLDO

El cas Koldo

A mi em tracten bé i jo mossego pel meu amo. No tothom pot dir el mateix. Hi ha molt desagraït pel món. Jo no. Ábalos em va recollir fent de dòberman a la porta d'una, diguem discoteca, però jo no sóc un dòberman reeixit, jo tinc problemes, jo tinc por. Va ser la meva mare qui em va posar la por al cos perquè era vídua i d'altres s'aprofitaven d'ella.

Sempre he necessitat de confiança, sentir-me útil i l'Ábalos m'ho va donar. Potser massa i tot perquè com sempre passa, si et mores de fred, amb una manta passes i si et mores de gana amb un os també estàs content. Però el temps passa i si sense fer res de l'altre món, et donen dues mantes i tall al plat, t'hi vas acostumat. Al final creus que et mereixes el que et regalen, com els nens de dos anys es pensen especials perquè ja diuen pa-pa i ma-ma. L'Ábalos, no sé la raó,

(potser perquè sempre havia volgut tenir un gos) em va anar mimant i engreixant i donant-me aquesta confiança que jo necessitava. I vàrem ser feliços. I tant que sí. Ens ho dèiem tot, ens ho explicàvem tot i, quan era necessari, jo mossegava per ell.

I arriba el dia que et diu, sense dir-ho: "Tu mateix". No et mana, no et porta a passejar ni al cine ni a cap restaurant especial. Et dóna llibertat. Oh la llibertat! I sóc jo qui aleshores proposa un dia anar a sopar o a donar un vol i ell accepta. I jo em faig gran... i m'avorreixo una mica. És millor que et manin.

Un dia, ho recordo com si fos ara, vaig anar a una festa a l'antiga discoteca que abans guardava. Vaig retrobar amics i amigues, vaig beure més del

que calia... L'Ábalos va tornar tard a casa i no va assabentar-se'n. Per primera vegada era l'amo de mi mateix.

Tenia un cert poder, unes coneixences i una ànima una mica enterbolida. Tres dies després arribava el Covid i quatre més tard, em feia ric. D'acord, no molt honestament però ric. L'Ábalos, el pobre, a la figuera... o això feia veure i jo covant un capital.

Ara amenacen Ábalos. No hi ha dret. És innocent... gairebé. Estic a punt de mossegar als que l'incriminen, però no ho faré, a vegades és millor callar.

Traducció de l'Enriqueta Casamitjana i Tedesco

GARSA PROSTÀTICA

DEL ROMÀNIC AL PLÀSTIC

El Hard Rock centre del pressupost de Catalunya

Més enllà d'avantatges i inconvenients econòmics, laborals, tècnics i medi ambientals, convindrem que el Hard Rock, com a maqueta, és una merda. L'erupció d'un Hotel Casino amb forma de guitarra de més de vint pisos a tocar d'una plana banyada pel mar, recorda massa al toro d'Osborne que ens trobàvem a cada corba de la carretera en els llargs temps de la dictadura franquista. Un monument al mal gust hispà.

Catalunya fa deu anys que discuteix sobre la conveniència de construir una mamarratxada semblant. I seguim. Seguim fins el punt que els actuals pressupostos de la Generalitat depenen de la puta guitarra. Inversions importants, aportacions a sanitat, educació, transports, agricultura o sequera, aportacions de la Comunitat Europea per impulsar noves tecnologies, tot, tot, ha quedat aturat pel Hard Rock.

No serà que a l'últim pis de la guitarreta,

els americans volen instal·lar un observatori nuclear, o Putin una plataforma de míssils o Netanyahu una terrassa des d'on vigilar els moviments del darrer palestí?

Sembla difícil d'entendre la importància que s'està atorgant a una zona d'esbarjo per a burgesies europees ensopides, oblidant-se de les necessitats del propi país. Els pressupostos poden ser bons o dolents, doctors té l'església però en tot cas són molt més necessaris que un hotel i un casino. A quatre metres del projecte de la discòrdia tenim un parc temàtic, a sis un mar immens, a un parell de quilòmetres monestirs del Cister i a mig camí tres mil restaurants

on assaborir marisc i calçotades. Què més necessitem per atraure al turisme?

No cal anar massa lluny per rebutjar el Hard Rock. No calen excuses. Els turistes –amb o sense Hard Rock– seguiran gastant aigua, embrutant platges, anant amb calces per les avingudes i deixant divises. L'Europa del funcionariat seguirà venint a les costes tarragonines i s'allotjaran, si cal en búnquers de la guerra civil. Ells el que volen és sol. Nosaltres pressupostos.

Per sobre del perill climàtic, molt més enllà del consumisme desenfrenat i de qüestions ètiques i morals, hi ha l'estètica.